

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗΣ ΕΚΔΑΙΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 432
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ετησία Δραγ. 10.— Εξαμην. Δραγ. 5.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φο. 15.— > Φο. 8.—

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Πόσα χρόνια είχαν ή Ελληνική φυλή να εορτάσθαι τον Άνάστασιν! Άν έλειπεν ή πληγή που έδωκεν εις τόν Έθνος ό επικατάρατος Βασιλοκτόνος δέν θά υπήρχε πλέον χαρμόσυνος εορτή από την σημερινήν. Έν τούτοις με δλγν την θλίψιν που αισθάνεται ό Έλληνικός λαός διά την άπώλειαν του βασιλέως του και διά την δόνην της άπαρμυνής του βασιλείας Όλγας και των πενθούτων τέκνων του, δέν ήμπορεί να συγκρατήση την άγαλλίαν που αισθάνεται ή ψυχή του Έθνους σήμερα, διά την απολύτρωσιν των αδελφών μας.

Πεντακοσίον έτών δεσμά έθραυσθήσαν εις όλλγους μήνας και ένατομύρια δούλων άνέπνευσαν τόν άέρα της Έλευθερίας.

Ταπεινή Αγάπη

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Δέν ήξεύρω τί ακριβώς γίνεται εις τόν άλλον κόσμον, όπου θά υπάρχουν επίσης πτωχοί και πλούσιοι και όπου οι δεύτεροι θά θεωρούν καθήκον των ν' άνακουφίζουν όλίγον τους πρώτους, τουλάχιστον τας μεγάλας ημέρας του χρόνου, τας Χριστούγεννα, την Πρωτοχρονιά, τό Πάσχα... Άλλ' άν γίνεται κ' έκει-πέρα ό,τι γίνεται έδω εις τας Άθήνας με τήν περιήγησην αὐτῶν «βοηθίμων» της Δημαρχίας, τών Υπουργείων, τών Τραπεζών και τών Φιλανθρωπικών Σωματείων, πρέπει να συμπεράνωμεν ότι αληθινή Φιλανθρωπία, πολιτισμένη Φιλανθρωπία, δέν υπάρχει πουθενά. Διότι αὐτό που γίνεται έδω δέν εινε παρά ό εσχάτος έξευτελισμός, ή εσχάτη θύβρις και ή εσχάτη άπαρηγόρεια, εκ μέρους των πλουσίων, προς τόν δυστυχισμένον πτωχόκοσμον!

Έβλεπα τας περιγραφάς των άπαισιών φιλανθρωπικών σκηνών εις τας εφημερίδας και όμολογώ ότι δέν τας έπίστευα. Μου έφαινοντο τραβηγμένα έπίτηδες εις τό τραγικόν, διά λόγους αντίτολμιτσας ή δημοκράτας. Άλλά προχθές, την Μεγάλην Πέμπτην, έγιγνε νά παρῶ από μίαν Τραπεζάν και νά ιδώ κ' έγώ με τήν μάτια μου, άπεξ από τῶν κλειστών θύρας του μεγάρου, υπό τόν όρνιθίνον, όλην έκείνην τήν φτώχειαν, τήν γυμνιαν, τήν όχρότητα, τήν αβυσσότητα, τήν δυστυχίαν, που συνηρουν εκει από τας πλέον μακρινάς συνοικίας και τῶν γύρων της πόλεως, συνωστισμένην, διαγκωνισμένην, σπαραχμένην, ύβριζομένην, δερνόμενν ή από βαναύσους χοροφύλακας, κινδυνεύσαν να καταπλακωθῇ από τ' άμύξια και τ' αὐτοκίνητα, περιμένονσαν και άνωτομονόσαν, έχκατεροόσαν κ' επαναστατοόσαν, ύποτακτικῇ και ένοχώνν. Και διατί αὐτή ή πολυπόρος ταλαιπωρία, ή όδοιορία και ή άναμονή, τό μαρτύριον και ό έξευτελισμός; Διά νά πάρη κάθε άνθρωπος από όλίγας δεκάρας και νά περάη τάχα τό Πάσχα του...όάν άνθρωπος.

Ήθελα νά ήξευρα, αὐτές ή λίγες δεκάρες, αὐ αναλογόσαι εις κάθε άκένυτον και ξεσοκώφωτον κεφάλι, δέν ήμπορούσε νά μοιραοθῇ με κανένα άλλον τρόπον, όλιγότερον φοβικώδῃ; Εινε δηλαδή άπόλυτος άνάγκη νά παρουσιάζεται εις τό φῶς ή φοβερά αὐτή ά, πανθωπία, νά γίνεται τό «μυκάλον», ώστε και νά δέχονται άκόμη οι δυστυχισμένοι πτωχοί από χοροφύλακας και κλητήρας εν όνόματι της φιλανθρωπίας;

Άν ήμουν άπ' αὐτοῦς που παίρνουν τας «βοηθίματα», θά έπρωτιμούσα, με τήν αλήθειαν, νά ζητιανέω τό Πάσχα όλίγον ψωμί κ' ένα κόκκινο άνθόν, παρά νά μαρτυρήσω όλην τήν Μεγάλην Πέμπτην, περιμένον μαζί με χιλίους άπέξ από μίαν κλειστήν θύραν, άνοιγόμενην κάθε ώραν διά νά περάσουν δύο-τρεις... Άν ήμουν πάλιν άπ' αὐτοῦς που δίδουν τας «βοηθίματα», θά έπρωτιμούσα νά μη δώσω τίποτα, παρά νά ύποβάλλω εις μαρτύριον τους πτωχοῦς ανθρώπους.

Τήν ώραν ίσα-ίσα που όνυλλογίζομην αὐτά, μία μεγαλοπρεπής άμαξα διέσχισε τό άθλον

«Άγαλλιασώμεθα και εύφρανθώμεν», δτι έφρέτος ή Άνάστασις θά εορτασθῇ κατ' άλλον τρόπον εις όλον τόν Έλληνισμόν.

Άνάστασις του Έθνους έγινεν αὐτόν τόν χρόνον και ή Έλληνική φυλή ύψωσεν εκ νέου τήν άθάνατον κεφαλήν της και άτενίζει με πεποίθησιν προς τό μέλλον.

Εύλογημένοι ός εινε όλοι οι πρωτεργάται του μεγαλείου τούτου του Έλληνισμού.

Εύλογημένοι οι πεσόντες ήρωες των όποίων τό αίμα μάς χαρίζει τήν νέαν ζωήν.

Εύλογητός ό Θεός, ό Μέγας Μάρτυς του Σταυρού, υπό τήν σημαίαν του όπολου ένικήσαμεν και άνεγεννήθημεν.

Ταπεινή Αγάπη

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Με τήν σημερινήν της Άναστάσεως εορτήν μου έχεται εις τόν ιούν ένα κώπος προτύπων και ριζοσπαστικόν εις τήν ιερατικήν Ιουριαν, αλλά έξόχως συγκινητικόν και βαθύτατα λογικόν, έπεισόδιον του συγχρόνου άπελευθερωτικού άγώνος. Όταν δηλαδή ό ήπειρωτικός στρατός μας, άρχομένης της Τεσσαροκοστής, εισήλθε νικηφόρος εις τό Άργυροκόστρον και συνέτριψε με τήν αιματοβαφή λήγην του τήν δεσμά των ύποδοϋλων άδελφών μας, ό άγιος Άργυροκόστρον προσφώνων τήν πρό του μεγάρου της Έπισκοπής συνηγμένα στρατεύματα και λαόν κατέληξε, με θέαν έξαορην βαθυτάτης άντιλήψεως της θρησκείας του Θεανθρώπου, συστήσας εις τό ποιμνίον και νά βάρησι κόκκινα άνθιά και νά σπασοῦν προς εὐωχίαν τους πασχάλινους άμύξια, διατί διά τους Ήπειρώτας του Άργυροκόστρου ή ήμέρα εκείνη της Τεσσαροκοστής ήτο ήμέρα Άναστάσεως.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Άναρχία και έσωτερικός σπαραγμός παρατηρούνται εν Άλβανία.

Τά Νότια όρια της Άλβανίας συζητούνται άκόμη μεταξύ των Δυνάμεων.

Ο κ. Στάϊτς εις συνέντευξίν του προς τόν Νέον Έλευθερον Τύπον εκθέτει τήν ελληνικήν άγρίαν εν Ήπειρώ.

Ο Μανροβουνιώτικος στρατός κατέλαβε τήν Σκόδραν. Η είδησις έγινε ενθουσιώδως δεκτή υπό των συμμοχών Βαλκανικών Κρατών.

Αί Δυνάμεις σκεπτόνται περί μεταβολής των Βορείων όρίων της Άλβανίας κατόπιν της κατελήψεως της Σκόδρας. Ο ύπουργός των Έξωτερικών της Ρωσίας ύποστηρίζει ότι τούτῃ μεταβολή εινε άναγκαία.

Εις τῷ Άργυροκόστρον, εις τήν Προμετήν και άλλαχοῦ της Ήπειρου αντεκροτήθησαν συλλαλητήρια υπό της άκραίας ύπαγωγής της Ήπειρου εις τήν Έλλάδα.

Ο Πρόεδρος της Ιταλικής Βουλής κ. Μαρχορά έπέλεξε τό έγκώμιον του έκλείψαντος Βασιλέως μας Γεωργίου με έγκαρδιώτας εκφράσεις.

Η Αδριατική Κυβέρνησις έχασε παραστάσεις εις τήν Μαυροβουνιώτικην διά τας δημιουργηθέντα ζητήματα της άποπέρας κατά του στρ. άκολουθον Χούμπα και της επιθέσεως κατά του αυτοκινήτου της Αδριατικής Προσβείας εν Κετιγγή.

Η άναρχία άπεραιώθη, μεταξύ των έμυλλών. Θά παραταθῇ δέ αὐτή μέχρι της ης Μαΐου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Παρακαζονθήσατε

από σήμεραν τό νέον μας

Έλληνικόν μυθιστόρημα

ΘΕΟΦΑΝΩ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

Νοσταλγώ τό Νησί μου.

Η όρασις, ή άνοιξιτική αὐτή έποχή, που δίνει έξαιρετικήν όμορφά και χάρι στο νησί, που πάντοτε νοσταλγώ και λατρεύω, με τήν σημερινήν, τήν μεγαλειότητα του Χριστιανισμού εορτήν, μεταφέρουν άδελφά στα περασμένα τῶν διανούν μου, και προσφιλεις άναμνήσεις παλαιών, άντιστοιχών ήμερών, δονούν από κάθε ίερών συναίσθημα τήν καρδιά μου και τραβούν ήδονικά προς αὐτό τήν ψυχή μου.

Γιά μάς τους νησιώτας έχουν περισσότερον μεγαλείον, αισθανόμεθα, με λίγα λόγια, καλλίτερα τῶν καλῶς ήμερες—πρό πάντων τῶν Πασχάλια—τό μικρό μά μυροβόλο άπ' τήν πολλά και λογις-λογις λουλούδια της ώρας αὐτής έποχής, και δοξαμένο άπ' τους ήμψους κατοίκους του του παλαιοῦ καιροῦ, Νησί μας, από τας δορυβάδες Μεγαλονούτσες, που μάς έφρίεν ή μοίρα της βιοπάλης, με τους τυπικούς πανηγυρισμούς και της άνοστης παρτίδας τους.

Και γιορτάζουν εκει στ' αληθινά της ήμέρας

αὐτές, με τήν καρδιά τους. Με ίερών κατάνυξιν οι άπλοικοί νησιώται παρακολουθοῦν στής εκκλησιές τήν άκολουθίαν των Παθών του Θεανθρώπου, και με άγνήν, με περίσσιαν, με άνεπιτήδευτην χαράν και άγαλλίαν πανηγυρίζουν τήν εκ νεκρῶν άνάστασιν του. Και δέν ύπάρχει όραιότερον θέαμα από του νά βλέπῃ κανείς τ' άπορριμένο Κριακή, στής φαρδιές αὐλές των Έκκλησιών, τήν ώρα που γίνεται παρανόημα του πυρός τό όμοιομα του Προδότη, τους άληθινους αὐτούς Χριστιανούς, με τῶν καθάρων, της λαμπράτικης φορεσιῶς τους, ν' άνταλλάσσουν άδελφικώτατα τό φίλημα της άγάπης.

Με πόσην λαχτάρα άλλοτε άνέμενα τήν Μεγάλην Πασκαυήν, νά πάρω με τους ξενιτεμένους συχωριανούς μου τό πρώτο για τό νησί βαπόρι. Και με τό καρδιοχτύπι μάς περιέμεναν στήν άερογαλιά, νά μάς πούν τό «καλώς όρίσατε», νά μάς άγκαλιάσουν, νά μάς φιλή-

σουν, γονεῖς, άδέρφια και παλαιοί φίλοι!..

Και τώρα... Ά, τώρα!.. Εινε γραφτό νά γιορτάσω μακριά άπ' τό νησί και τους δικούς μου τό Χριστός Άνέστη.

Μά δέν είμαι μόνος. Πόσα παιδιά του, πόσα παλληκάρια του, που έτρεξαν στή γλυκειά φωνή της μεγάλης Πατρίδος, νά τήν ύπερασπισθοῦν, νά τήν δοξάσουν με τό αίμα τους και νά στήσουν νέα κοντά στα παλαιά των προγόνων τους τρόπαια, δέν γιορτάζουν μακριά άπ' αὐτό κ' άπ' τους άγαπημένους τους τήν Πασχαλιά, άλλοι στόν Στρατό κ' άλλοι στόν κυρίαρχον του Αιγαίου Έλληνικό Στόλο.

Και ή σκέψις αὐτή με κάμνει νά αισθάνομαι όλιγότερον τόν πόνον μου και ν' άφήσω τήν ψυχή μου ν' άνάπνευη προς τόν άναστάνα Θεόν τήν δλόθερον εορτήν, ή παρούσα νά εινε και ή τελευταία φορά που γιορτάζω τήν μεγαλειότητα εορτήν του χρόνου μακριά από τό μαγικό, τό παραδεισίο νησί μου.

E. N. ΒΡΕΛΛΟΣ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ενθυμείσθε άλλοτε τήν Πασχαλινήν φιλολογίαν μας; Όλοι οι γνωστοί και όλοι οι καλύτεροι διηγηματογράφοι της έποχής εκείνης έγραφαν τακτικώτατα τό Πάσχα έπικαιρα διηγήματα. Πάσχα χωρίς Παπαδιαμάντην, χωρίς Μωραϊτίτην, χωρίς Ξενοπούλον, δέν εγίνετο. Τώρα κάτω έμετριάσθη ή φιλολογία τό Πάσχα. Τό πράγμα δέν εινε εύχάριστον βεβαίως. Άλλά οι νέοι μας δέν παύουν νά γράφουν και σιγά-σιγά θά μάς παρουσιάσουν—έκτις— πασχαλινήν φιλολογίαν, άξίαν πολλού λόγου.

Η ΑΓΟΡΑ

Βεβαίως έπιθυμείτε σήμεραν και έπιθεώρησιν της άγοράς και διατί όχι; Κάθε μεγάλη εορτή έχει άνάγκην και όλικών έκδηλώσεων. Διατί όχι και τό Πάσχα; Έκ της ανήσεως της άγοράς εκπορεύεται και ή ζωηρότης της εορτής. Η άγορά εινε τό θερμόμετρον του Πάσχα.

Ακούν τί έδειξεν έφρέτος τό θερμόμετρον; Κάπως παρατηρείται ότι δεκνείν ύποθερμάν. Άλλά λείπει και τόσος κόσμος εις τόν πόλεμον... Έπειτα πολλοί δέν εορτάζουν, άλλ' άνταβάνουν τήν εορτήν διά τό τέλος της έπιστρατεύσεως...

ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

Οι γεροντότεροι, αλλά πολλάκις και οι νέοι, με αληθινήν θλίψιν της νυχτός βλέπουν έκλείοντα από έτους εις έτος τὰ παλαιά πασχάλινά έθιμα. Όλοι μας παρατηρούμεν ότι, ιδίως εις τας Άθήνας, τα πασχάλινά έθιμα όλονεν έκλείπουν. Πόσον σπάνιότερος εινε τώρα ό όβελός του Πάσχα! Πόσον σπονώτερα τόσα άλλα όρασις και περιέργεια έθιμα!

Τό φαινόμενον αὐτό εινε δυσάρεστον άρκού. Βεβαίως γινόμεθα όλονεν πλέον κομποποίται με πλέον εύρειαν άντίληψιν. Άλλά εινε άνάγκη νά χάνομεν τελείως τό τοπικόν πῶμα της ζωῆς μας; *ΝΑΝΟΣ ΑΝΕΣΤΗ*

ΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Η Άστρονομία άπηγόρευσε τους πυροβολισμούς του Πάσχα αὐστηρώς. Αὐτό βέβαια θά μετρώσῃ τους πυροβολισμούς, αλλά θά αὐ-

ξήσῃ τας σχετικὰς συζητήσεις. Διότι, όσον και άν τό πράγμα φαίνεται άπλοῦν, ύπάρχουν ορικά διαφωνία εις τό ζήτημα αὐτό. Οὗτω άλλοι μὲν φρονούν ότι τό έθιμον των πυροβολισμών εινε άγριον και επικίνδυνον και πρέπει νά έκλείψῃ, άλλοι δέ ότι εινε έθιμον ελληνικώτατον, άνδρικώτατον, έξωτερικώτερον με τόν μεγαλοπρεπέστερον τρόπον τήν χαράν της εορτής και μάλιστα με τόν αὐτόν τρόπον που μάς έδίδαν οι πρόγονοί μας τοῦ 1821. Έτσι λοιπόν δέν ύπάρχει κανέν σημείον συνενόησεως των δύο στρατοπέδων. Και οι ύπερ των πυροβολισμών του Πάσχα και οι κατ' αὐτῶν εινε άμείταστοι. Όστε, τί δέον γενέσθαι; Μήπως γνωρίζουν οι άναγνώσταί μας κανένα συμβιβασμόν;

ΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Καίτοι μερικοί εκ των θιάσων μας κατηρέσθησαν και ώρισαν τήν έναρξιν των παραστάσεων των, τό χρηματιστήριον των ήθοποιών, ή «Ροστρινία», εινε πλημμελισμένον από ύποψηφίους. Η προθεατρική δέ αὐτή κίνησις εινε ζωηροτάτη και όμοιάζει με τήν προεκλογικήν. Όμοιάζει με τόν κατάρτισμόν των έκλογικών συνδυασμών. Άλλά μήπως και οι θιάσοι δέν εινε συνδυασμοί; Μήπως αὐτούς δέν προσφέρει κάθε ήθοποιός τά προσόντα του και συγχρόνως τό κόμμα του, τας ψήφους του, τους θαυμαστάς του;

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Όστε, τώρα που έπεσεν ή Σκόδρα, περιμένομεν εις τας Άθήνας τόν Βασιλέα του Μαυροβουνίου.

Και πρέπει νά τόν περιμένωμεν, άφού, καθώς εγγώσθη, ό Βασιλεύς Νικόλαος δικαιολογούμενος διά τήν μή άντιπροσώπευσιν του Μαυροβουνίου εις τήν ηθελίαν του Βασιλέως Γεωργίου, εινε:

— Τώρα δέν έχω ποιόν νά στείλω. Ήθελα βέβαια νά στείλω κ' έγώ τόν Διάδοχον, μά τόν χρειάζομαι εις τόν πόλεμον. Όταν, με τήν βοήθειαν του Θεοῦ, πέσῃ ή Σκόδρα, τότε θά πάρω ένα στεφάνι και θά πάω μόνος μου εις τας Άθήνας νά τό καταβέσω εις τόν τάφον του Βασιλέως. Εινε καθήκον μου.

Η έπισκεψις αὐτή του γεροντος ποιητοῦ—Βασιλέως εις τας Άθήνας θά εινε κάτι τι που θά μείνῃ αλησμόνητον.

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΚΟΔΡΑΝ

Τήν ήμέραν που εγγώσθη ή κατάληψις της Σκόδρας από τους Μαυροβουνίους όλόκληρος ή πόλις των Άθηνών επανηγύρισε.

Όλος ό κόσμος υπεδέχθη τήν Μαυροβουνιώτικην νίκην όπως και τας νίκας του ίδιου μας στρατοῦ.

Αὐτός δέ ό ένθουσιασμός διά τήν νίκην των

συμμάχων μας παρατηρήθη πανταχοῦ της πόλεως. Από τά πλουτοκρατικώτερα κέντρα έως τά λαϊκώτερα.

Έτσι εις τά μικροταβερνεῖα και μικρομαγείρικα έγιναν αληθινά πανηγύρια, μόλις εγγώσθη ή είδησις.

Οι ταβερναρίδες έκέρσαν τους πελάτας για νά πιούν και νά γιορτάσουν τήν πτώσιν της Σκόδρας. Και πανταχοῦ ήκούοντο τσουγκρίζματα ποτηριῶν και φωνῶν:

— Εις ύγειαν των Μαυροβουνιωτῶν!
— Στήν ύγειά και του μάγορπα Νικήτα!

— Στήν ύγειά τους, παιδιά!

Τοιαῦτα όρασις σκηναί έξετυλίχθησαν εις όλα τά λαϊκά κέντρα των Άθηνών. Όλος ό κόσμος έόρταζε με αληθινόν ένθουσιασμόν και με φανεράν άνακούφισιν τό εύχάριστον γεγονός.

ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΠΟΥ ΑΚΟΥΟΥΝ

Τό: «έχουν και οι τοίχοι αὐτιά» άποδεικνύεται αληθές και εις τήν κυριολεκτικήν του σημασίαν.

Εις τόν μέγαν σιδηροδρομικόν σταθμόν της Νέας Υόρκης έφηρμόσθη τώρα τελευταία ένα περιεργον σύστημα, με τό όποιον οι ταξειδιῶται μιλούν προς τους τοίχους και οι τοίχοι άπαντοῦν.

Όταν θέλει νά ζητήσῃ κανείς καμμίαν πληροφορίαν από τόν σιδηρ. σταθμόν δέν εινε άνάγκη νά ζητήσῃ κανένα υπάλληλον. Όμιλεῖ μόνος του και έρωτῇ τόν τοίχον. Και άμέσως έρχεται προς τά αὐτιά του ή άπάντησις.

Τό πράγμα εινε περιέργον και ήγειρε τήν περιέργειαν των ταξειδιωτῶν.

Και όμως εινε άρεσκά άπλοῦν.

Εις πλείστα σημεῖα τῶν αἰθουσῶν άναμονῆς του σιδ. σταθμοῦ έχουν τοποθετηθῇ τά άκρα συρμάτων τηλεφώνων με μικρόφωνα μεγάλης έντάσεως.

Τά σύματα αὐτά συγκοινωνοῦν με τηλεφῶνα εἰσοκόμενα εις τά γραφεῖα των υπαλλήλων. Και έτσι κάθε φωνή από τας αἰθούσας της άναμονῆς περιουλλέγεται από τά μικρόφωνα και διαβιβάζεται εις τους υπαλλήλους, οι όποιοι άπαντοῦν άόρατοι κἀντοτε.

Ο ΠΑΝΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Κατά τήν τελευταίαν στατιστικήν, ό πληθυσμός των μεγαλειτέρων πόλεων της Αιγύπτου έχει ως εξής:

Πρωτεύουσα Κάϊρον 699,228. Άλεξάνδρεια 397,345. Τάντα 56,205. Πόρτ-Σάϊδ 56,042, Μανσουρά 42,866, Δαμαγχοῦ 42,248, Δαμιέττ 33,494, Ζαγαζίκ 37,014, Σμιν-έλ Κομ 23,833, Βέγγα 17,977, Σουέξ 19,519, Ισμαηλία 12,289, Φαγιούμ 38,998, Μπένι Σουέφ 27,112, Μίνια 28,786, Άσσιοῦτ 41,428, Σογκάχ 18,817, Κένα 20,683, Άσσουάν 12,680.

Ήτοι αὐ εἰκοσι κυριώτερα πόλεις της Αιγύπτου κατοικοῦνται υπό 1,643,989 ψυχῶν.

ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΩΣ ΔΩΡΑ

Πόθεν άρα γε έπεκράτησεν ή σήνηθεια να προσφέρουν αυγά κατά τή Πάσχα; Κατά τόν Μεσαίωνα, μάς λέγουν οί ειδήμονες, άπηγόρευεν ή καθολική Έκκλησία, κατά τήν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, να τρώγουν όχι μόνον κρέας, αλλά και αυγά. Φυσικόν λοιπόν ήτο, μετά πάροδον τεσσαράκοντα ήμερών τόσον άύστηρος νηστείας, να καταλαμβάνεται πās τις από τήν λαίμαργον έπιθυμίαν να φάγη μίαν ροδοκόκκινην όμελέταν, ζεστήν και εύνημον. Τότε μάλιστα, τά αυγά, διά τών οποίων ή όμελέτα εκείνη θά κατεσκευάζετο, τά έφεραν τήν πρωίαν τής ήμέρας του Πάσχα εις τήν Έκκλησίαν δια να άγιάσσωσι. Κατόπιν, διά να μη ύποννηθί ότι έχει τις τόν έγωισμόν να άπολαύσῃ μόνος τής ώρας του όμελέτας, έπρεπε να άποστείλῃ εις τούς συγγενείς και φίλους του μερικά από τά άγιασμένα αυγά αυτά. Τά αυγά λοιπόν αυτά, προίοντος του χρόνου, έχρηματίζοντο διά να γίνονται μάλλον εύπαραυσίαστα, ή άπεστελλόντο αυγά τεχνητά εκ σοκολάτας και σακχαροτήκτων έλικών.

Αυτά λέγονται διά τούς Καθολικούς. Οί όρθόδοξοι όμως πρέπει να έχουν αυγά φυσικά, πάντοτε κοκκινοβαμμένα, διότι ούτω άπαιτεί ή κατάσταση παράδοσις:

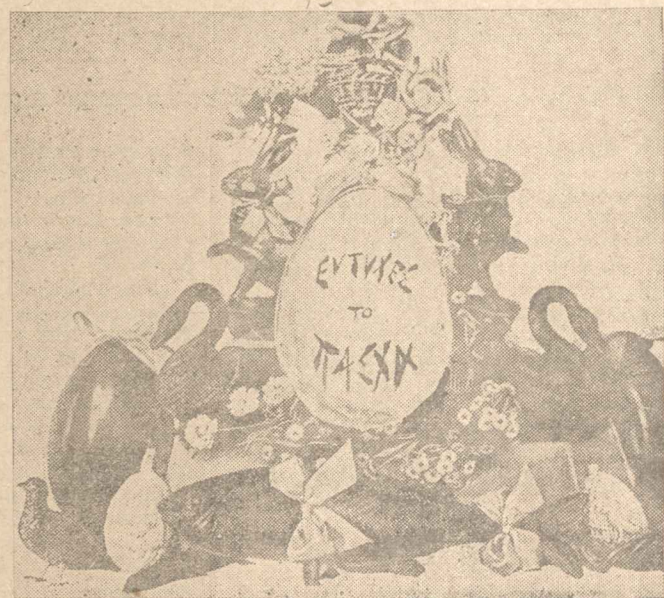
Όταν ή Μαρία του Κλωπά μετά τής άλλης Μαρίας, τής αδελφής του Λαζάρου, μετέβησαν, ως γνωστόν, κατά τήν πρωίαν τής Κυριακής τής Αναστάσεως εις τόν τάφον του Χριστού, έμαθον παρά τού φύλακος άγγέλου ότι ο «Χριστός Άνέστη». Έπιστρέφουσι λοιπόν εις

τήν πόλιν, συνήντησαν γραίαν φέρουσαν κάλαθον πλήρη ώών.

«Ο Χριστός μας άνέστη», ειπον εις τήν γραίαν.

Έπειδή δέ εκείνη φυσικά δέν έπίστευσεν εις τοιούτον θαύμα τούς ειπεν: Άν είνε αλήθεια ότι ο Χριστός Άνέστη, τότε και τά αυγά μου μπορούν να κοκκινήσουν.

Και πράγματι, τά αυγά έβάφισαν αυτοστιγμήν κόκκινον.

Μία από τās τούτοις που προσφέρονται τώρα, κατά τή Πάσχα, εν Παρισίοις, εκ μεγάλων ώών εκ σοκολάτας και ζαχαροπήκτων.

μεϊ κατακόκκινα. Και ο έωρακώς μεμαρτύρηκε: έξ ου και τή έθιμον τής βαφής των ώών του Πάσχα. Άλλοι πάλιν ισχυρίζονται ότι ο Χριστιανισμός θέλουν τά αυγά των κόκκινα, εις άνάμνησιν του αίματος του Σωτήρος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ, Ο ΘΕΟΣ...

...Άς σκύψουμε μ' εύλάβεια στο θύρα της Άληθείας, μπροστά, π' άπλωσε τά χέρια Του στο Σταυρό του Γολγοθά. Και τά έμνηνα και τ' άμνηνα και οί άνθρωποι και τά λουλούδια ός ύψώσουμε μίαν δολομένη προσευχή, στον Άναρχο και τόν Δυνάστη...

...Ευλογητός ο Θεός,.....
Τά άγια Παύλη και τά μυστήρια τά θεία που τέρασαν σάν όπτασιες τραγικές μπροστά μας, άφησαν μέσα μας έναν παράξενο τρόμο και μία άνεκφραστη εντύπωση πόνου. Κι' ήρθεν ή έορτή τών εορτών για να μάς χαροποιήσῃ, να σκορπίσῃ στά στήθη μας μία θείαν αγαλλίασιν, και να διαλαλήσῃ στού κόσμου τά τέρατα τήν Άνάστασιν τήν Άλήθειαν και τού άνέστερου Φωτός τήν ανατολή...

...Όσοι κλητοί! έλάτε να ζήσουμε τήν καινούργια ζωή! γλεντήστε... εύτυχήσατε... λαμπρυνήτε!...

...Ευλογητός ο Θεός,.....
Η παχαλιές ομίγουν τ' άνθημένα κλωνάρια τους με τ' άπορίαινα τριαντάφυλλα κι' ή ματωμένες παρορμές χιλιάδων νεύσοφρων τάφον, με τά καταπρόσθια στάχια τά όλόχαρτα...

Έφουντόνουν και τ' άγριοούλινδα, και τά πουλιά μεθυμένα άπ' τή φως τής χαρηνής, τονίζουν σ' έναν ύπερθεο τόνον τού τραγουδι τής Άγάπης, που κήρυξεν ο Ναζαρηός...

...Ευλογητός ο Θεός,.....
Δύο όφρανα κατάρματα ντυμένα ζητούν έλεημοσύνη και ογοκάλινε' μία νειά χήρα κοιμήθηκε χωρίς καντήλι άπόψε και έύνησε μ' ύγρό προσκέφαλο τή χαρηνή... Στο σπίτι του σκοτωμένου, δέ βήκανε αυγά και δέ ζυμάσανε μία θά περάσουν σήμερα μ' έλγες και ψωμάκι...

Μά πνίγεται τού κλάμμο των όφρανών στον βαρύν ήχο του Χερουβικού των καμπανών, και χάνεται στη λάμψη τής έορτής τών εορτών ή θλίψη τής χήρας τής φτωχιάς... Μαλαματένιος βγήκεν ο ήλιος, λές πού χαρούμενος από χτές...

...Ευλογητός ο Θεός,.....
Γλυκαναστένουνται ή έλπίδες μας' ή κρυφές κι' ή άνοιγευετες, στο μειδάμα του βασανισμένου Θεού, κι' όρνάει ή χαρά σε φίλια και μειδάματα...

Τή γιορτήν σου φορεσιά τήν καταγάλην ο ούρανός στη θάλασσα χαμαρώνει και φυσάει τ' όμορφο άεράκι τήν άσπρη βιολέττα, που

Η συνήθεια εν Γαλλία τής προσφοράς των αυγών του Πάσχα ως δώρον χρονολογείται από τής εποχής του Λουδοβίκου 14ου, ο όποιος έδωρε κατ' έτος αυγά χρωματισμένα από διασίμους ζωγράφους τής εποχής του, με διαφόρους παραστάσεις. Ο διάσημος ζωγράφος Λανγκρέ, ο Βατό δέν τή έθεώρουσε περιφρονητικήν τά ζωγραφίσουν επί των εύδραστων κορυφών των όπών όρωμοτάτας παραστάσεις, έξ ών μερικά σώζονται σήμερα εις τās Βερσαλλιάς, όπου βλέπει τις δύο αυγά, άνήκοντα άλλοτε εις τήν κυρίαν Βικτωύρα, κόρην του Λουδοβίκου 14ου, και ζωγραφισμένα από τόν μέγαν Βατό.

Σήμερα εν Παρισίοις παρατηρείται μερική λειψύρα κατανάλωσης εις τά τεχνητά αυγά των ζαχαροπλαστικών. Ειδικοί κατασκευασταί πίνουν τήν θερμήν σοκολάταν εις καλοσύνη και τήν άφίνουν να κρυώσῃ κατόπιν τήν σολίζον με διάφορα χρώματα.

Επί των χρόνων τής Άναγενήσεως, τήν ήμέραν του Πάσχα μεγάλη άμαξα έστάμει εις ένα μεγάλο ξενοδοχείον των Παρισίων, τέσσαρες άχθοφόροι κατεβίβοντες κολλούσαν ώόν όλόχρυσον, ύψους ενός μέτρου εκ σοκολάτας, βασίζόμενοι επί πλήθους άλλων ζωγραφισμένων. Τό ώόν εκείνο ήτο δώρον ενός πλοίου πρὸς περίφημον δώδιν κατοικούντα εν τή ξενοδοχείω τοσούτω μάλλον ελπίδοθεν κατ' όσον εκ τινος θυρίδος πλάγως άνοήμενος, εκθαμβος ή δούδης, παρηρείρη όφωρτατον δώρον, μεγίστης αξίας, περιείχετο καθ' όσον εκ χρυστάλλου με πλάσιον εκ χρυσού και μαργαριτών.

Άλλοτε πάλιν ένας Άμερικανός προσέφερεν εις Κυρίαν δώρον, ένα άπολύτονον αυγό έξωτερικώς, αλλά τή όποιον περιείχε κοσμήματα και πολυτίμους λίθους αξίας ήμισυς εκατομμυρίου.

Σήμερα εν Παρισίοις είνε πολύ τής μόδας, τά αυγά του Πάσχα, τά τεχνητά βεβαίως, να χρησιμοποιούν ως γάστρα, επί των οποίων θέλει ώραζόταν άνθρως, προσφερόμενος ως δώρον κατά τού Πάσχα μία βιολέτα, σπάνιον γαρύφαλλον, τριαντάφυλλον.

Πέρουν άνδοπόλως των Παρισίων, πλησίον τής Έκκλησίας τής Άγίας Μαργαρίτης έπαύλησε τοιοῦτον ώόν με σπάνιον όρχασμάς άνθος, τή όποιον έστοιχίξε 5000 φράγκα.

ΑΝΤ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

φύτρωσαν άπόψε στον τάφο τού φτωχού, που βρήκανε πεθαμένο δέω από μία μαργαρίτα πόρτα, άγνωστον, χτές...

Η χρυσή του ήλιου άχτίνα μπαίνοντας άπ' τή καμινάκι τού παραθύρου τού κελλού τής φυλακής, φιλάει έναν άμοιρο που κοιτάει στο στήμα, ξένος στη χαρά, άποδοχόμενος τής κοινωνίας των ανθρώπων...

...Ευλογητός ο Θεός,.....

Ο Άγιος κι' ο πολυέλεος! Τό αίμα πού τάμιν κόκκινο, ομίγει με τή χείμαρ των δακρύων που γίνεται από τή βουλή του Γολγοθά των Κόσμων, ενώνονται, και χάνουν τήν πικρό τού θάνατου πού, που γένονται οι μικροί, και οι φτωχοί, και οι άσημοι!...

...Βογγάν τά σιδερα που φθείρον χιλιάδες ζωές κι' άχολογούν οι κάρποι κι' ή ρημαγιά βόγγους και στεναγμούς ζωτικών, των νηστειών που τρομασμένες φεύγουν να κρυφτούν στον ζόφο τής λήθης...

...Ευλογητός ο Θεός,.....

Φρεατίδα

ΤΑΣΣΟΣ Γ. ΠΙΤΣΑΣ

(Τορταίος)

ΘΕΟΦΑΝΩ

Η άγάπη, με τήν δύναμιν της και ή φιλαρέσκεια με τήν τέχνην της έπολέμεισαν μίαν φοράν γύρω από τόν θρόνον τής Κωνσταντινουπόλεως.

Δύο γυναίκες έκαθήσαν τόν πόλεμον. Η μία κόρη Βασιλέως.

Η άλλη κόρη οίνοπώλου.

Η βασίλισσα ήγάτησε άληθινά.

Η άλλη είχε τήν μεγάλην τέχνην να κεί, χωρίς να άγαπᾷ ποτέ.

Επολέμησαν για ένα ξανθόν ήρωα.

Και πριν τελείωσῃ ο πόλεμος των δύο όρωων γυναικών, έπescαν έξ αίτίας των, τρεις βασίλεις νεκροί έπάνω εις τόν θρόνον των, κτυπημένοι και οι τρεις από τή ιδίον χέρι.

Ποίος φαντάζεσθε, ότι ενίκησεν;

Ο έρως ο πιστός και ο άληθινός, ή ή τέχνη τής άγάπης με τήν πανουργίαν της; Αυτό θά σάς πῇ ή ιστορία που άρχίζομεν.

ΕΚΕΙΝΗ 16 ΕΚΕΙΝΟΣ 25 ΕΤΩΝ

Ένα χρόνον τώρα είνε πληγωμένη. Η πληγή δέν φαίνεται, ίσως έπειδή είνε πολύ βαθιά.

Τά μάτια της μένον κάποτε άκίνητα και βλέπον μακριά τήν θάλασσαν, για να θυμίσουν τά μάτια του, και βλέπον τόν ήλιον που φλογίζει τά μυρωμένα όρη τής Άνατολής για να θυμίσουν τά ξανθά μαλλιά του και βλέπον τήν παρλιάν του Βοσπόρου, τήν ώραν που χροιάσεται από τήν δύσιν, σάν να ήτο τώρα ή ώρα που τόν έδε.

Ένας χρόνος έπέρασε και κάθε του ήμέρα έσκαγε βαθύτερα εις τήν καρδίαν της, τήν άληπονητόν όπτασιαν, που ελδεν εκείνο τού άπογνυμ.

Η έρωτευμένη βασίλισσα ήτο παιδί άκρίμ.

Η μητέρα της, ή βασίλισσα Έλένη και ο πατέρας της, ο Κωνσταντίνος Ζ', ο Πορφυρογέννητος, τήν έπῃσαν εκείνο τού άνοήτικου άπόγευμα και έπέρασαν με τόν βασιλικόν δρόμον εις τήν άπάντη άντην, διά να προσκολληθούν τόν Άγιον Γεώργιον εις τήν Μοναστήρι τής Ζωοδόχου.

Ες τήν Χρυσόπολιν, όπου άπεβιβάσθησαν, διαδόθη άμέσως ή άφιξις των βασιλέων.

Και ενώ ευρίσκοντο εις τήν αυλήν του Μοναστηρίου συνμιλούντες με τούς μοναχούς, άναγγέλει ο πρεσβύτερος (αυλάρχης) ότι ο στρατηγός Ιωάννης Ταυμασής ζητεί τήν άδειαν να προσκολλησῇ τούς βασιλείς.

Η μικρά Θεοδώρα δέν έδωκε καμμίαν προσήν εις τήν άγγελία αυτώ, όποτε παρουσιάσθη με τήν διάχρυσον στολήν του ένας νεανίας 25 ετών και χαιρετά τούς βασιλείς.

Η Θεοδώρα έστήριξε τού άδούον βλέμμα της εις τά ίδια τού μάτια, και άμέσως κάποιον παρηχί τού στήθους της ώθησε κύμα αίματος και έρρόδισε τού πρόσωπόν της.

Η παρηχί μετεδόθη και εις εκείνον, και έπῃξε τόσο μεγάλη, ώστε άντι να προσκολλησῇ πρὸς τήν βασίλισσαν, άπέδωκε τόν ζωοτερον πρὸς τήν κόρην.

Ο βασιλεύς τού άντελήφθη και έπειδή ή αυλή εκείνη έτίθει μέχρις ύπερβολής τήν εθιμοτυπία, τόν έλεγε μειδιών:

«Ενόςμινα ότι γνωρίζεις τήν βασίλισσαν. Ο στρατηγός έστήριξε συγχώρησιν διά τού λάθος του και μη ευρίσκων άλλην δικαιολογία, έλεγε:

— Περαιότερον από τού μαύρο κρασί με τόν τά μαύρα μάτια.

Εις τήν έπιστροφήν ο βασιλεύς τόν προσεκάλεσε να τούς συνοδεύσῃ.

Ο ήλιος έδυε και ή θάλασσα ήτο κυματώδης.

Έπάνω εις τήν άκτίον ο Ιωάννης έλαβε θέσιν πλησίον τής Θεοδώρας.

Ένα κύμα έκλυδώνισε τού σκάφος και ή κόρη ευρέθη εις τήν άγκυλήν του.

Έκείνος τήν έστήριξε και εις μίαν οίμογην τού άνέμου, έπρόφθασε να είπῃ:

— Τί γλυκειά πού είνε ή άμαρτία!

— Εκείνη τού έσπῃξε τού χέρι και χωρίς να είπῃ τίποτε, τού τά έλεγε όλα.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Τό βράδυ εκείνο του Μαΐου του 954, όποτε άρχισε ή ιστορία μας, ή Θεοδώρα ελδεν τόν ήλιον να δύῃ, ελδεν τήν σελήνην ν' άνατέλλῃ και έμενεν εκεί εις τού παρὰ θυρον άκίνητος, προσηλωμένη εις τόν πόνον της, μόνη εντός τού κοιτώνος της, χωρίς και αυτήν τήν Ιουλιανήν, τήν πιστήν θαλαμηπόλον της.

Έκείν, έδεν τόν ελδεν πλέον.

Τό άνάκτορον διά μίαν έρωτευμένην κόρην είνε χειρότερον τής φυλακής.

Θά ήλθε βέβαια πούλας εις τās τελετάς, εις τās παρουσιάσεις, εκεί πλησίον εις τούς χρυσούς θαλάμους, όπου είνε οί θρόνοι και τά έπίσημα έμβλήματα, θά ήλθε πολύ πλησίον, θά τόν έχώριζαν από αυτήν όλίγα δομάτια και όμως έπέρασε ο χρόνος και αυτή δέν τόν ελδεν.

Η Ιουλιανή τήν παρηγόρει και τής έλεγεν ότι ο στρατηγός, χάρις εις τού γένος του, και τού άξίωμα του και τόν πλοῦτον τόν άμέτρητον που ελδε θά ήδυνάτο να τήν ζητήσει και εις γάμον.

Άλλά τάχα τήν άγαπούσε και εκείνος;

— Τήν άγαπᾷ, σοῦ λέγω, μέχρι τρέλλας...

Αυτά αί λέξεις έφθασαν έξαφνα από τόν κήπον, τόν βυθισμένον ήδη εις τήν σκότι.

Η Θεοδώρα έφάνι ως να έξεστησεν.

Επρόβαλεν εις τού παρὰ θυρον και προσεπάθη ν' άκούσῃ.

Υνάσχει και άλλος που άγαπᾷ και μάλιστα μέχρι τρέλλας.

Αυτώ ήτο μία παρηγορία.

Άλλά ποίος τάχα;

Συνεκράτησε τήν άναπνοήν της διά ν' άκούσῃ καλλίτερα.

Εις τόν κήπον ευρίσκοτο ο αδελφός της Ρωμανός, νέος 17 ετών, με τόν πατριόν Βασίλειον τόν Έξαμίλιτον, στρατηγόν του θεματοῦ τόν Κιβερραιώτων, ο όποιος και έλεγε τās λέξεις που ήκούσθησαν.

— Και θά ζητήσῃ να τήν νυμφευθῇ; ήρώτησεν ο Ρωμανός.

— Τής τού έπρότεινε πλέον, άπήντησεν ο Βασίλειος.

— Θά γελάσῃ και ή Πόλις.

— Δέν είνε, κάισο, διά γέλιο, επανέλαβεν ο στρατηγός. Η κόρη αυτή είνε ο διάβολος με νυμφαίοτον φόρεμα.

Ο Ρωμανός έγέλασε.

— Θά ήθελα να τήν γνωρίσω, στρατηγέ.

— Η Θεοδώρα να σε φιλάσῃ, κάισο, είνε πολύ επικινδύνον αυτώ που λέγεις.

— Και πολύ άστειον αυτώ που άκούω. Σεύρες, στρατηγέ. Όλα αυτά είνε κομψοδία. Ο Ταυμασής παίει με όλες τής γυναίκες. Δέν άγαπᾷ αυτός.

— Εν τούτοις, επανέλαβεν ο Βασίλειος—ο όποιος ελδε τήν πείραν των 40 των ετών—ήμπορώ να βεβαιώσω τήν δεσποτεία σου, ότι ο στρατηγός Ιωάννης Ταυμασής είνε έρωτευμένος μέχρι τρέλλας, με τήν έλεεινήν αυτήν Θεοφρανά.

— Και είνε κόρη οίνοπώλου, έλεγε;

— Έχει τήν καπλήν του εις τόν δρόμον που πηγαίνει πρὸς τήν χρυσήν πύλην.

— Και μένει ή κόρη εις τήν καπλήν;

— Μοιράζει τού βραστόν κρέας εις τούς πε-

λάτας, ψάρια τηγανητά, κρασί όχι βέβαια γνήσιον, και καμμία φορά φιλήματα.

— Και ο Ταυμασής θά τήν κάμῃ γυναικά του;

— Τής τού έπρότεινε, σοῦ λέγω.

Όταν εισηλθε μετ' όλίγον ή Ιουλιανή εις τόν κοιτών της κυρίας της, τήν ευρέκεν έπάνω εις τού παρὰ θυρον άναίσθητον.

Οί δύο άνδρες κάτω εις τόν κήπον ελχαν άπομακρυνθῇ.

Τήν επανέφεραν εις τās αίσθήσεις της και τήν προσέρε να πέσῃ εις τήν κλίνην, διότι έφάνετο ότι έπασγεν.

Η Θεοδώρα άντι άλλης άπάντησεως της είπεν, άρπάζουσα αυτήν από τās χείρας.

— Ιουλιανή...αισθάνομαι ότι θ' άποθάνω. Άν θέλῃς να σωθῷ, πρέπει...

— Τι θέλεις ή κυρία μου; τί θέλεις δέσποινά μου;

— Πρέπει να τόν συναντήσω...

— Θεός και Κύριος. Τόν άγατημένον σου;

— Δέν είνε πεία άγατημένος μου...είπεν εκείνη και ήρχισε να κλαίῃ.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΤΣΙΜΙΣΚΗ

Πολύ πρὸς τήν έπαύριον, ένα πλοίαριον ταχύ άπεβιβάσεν εις τήν Χρυσόπολιν μίαν γυναίκα, κεκαλυμμένην διά πέπλου.

Δέν έβράδυνε να φθάσῃ εις τού μέγαρον του Ταυμασχή, τού όρωότερον του προστείου τούτου, διότι τούτο ευρίσκοτο εις τήν παρλιάν.

Η αναγκάσθη να περιμένῃ επ' όλίγον και επί τέλους εισηλθῇ ενόπιον του πατριού.

— Έρχομαι, τού είπε, να έκμυστηρευθῷ εις τήν αυθεντιαν σου, ένα μυστικόν, τού όποιον βεβαίως άγνοείς.

— Μυστικόν ιδιόν μου; ήρώτησεν εκείνος.

— Και τής κυρίας μου.

— Δέν ήκουσα άκόμη ποία είνε ή κυρία σου.

— Η κόρη του Βασιλέως, ή πορφυρογέννητος Θεοδώρα.

Ο νεανίας έκαμε κίνημα έκπλήξεως, άλλ' ή έκπλήξις του ήτο άστραπιαία, και ήρώτησεν άμέσως με σοβάρητα:

— Υπάγουν μυστικά μεταξύ έμού και τής κόρης του Βασιλέως;

— Η Ιουλιανή έσπῃξε από τού καθίσμα της.

— Στρατηγέ, τού είπε, ήμουν βεβαία ότι δέν τού έφραντάζεσο.

— Άλλά τί;

— Η κυρία μου είνε μικρά άκόμη, αλλά ή ευγενεία σου τής έδωκε μίαν πληγήν μεγάλην.

Άς μη βραδύνωμεν. Η κυρία μου οέ άγαπᾷ. Δέν έπρόφθασε ούδ' να ταραχθῇ ο Ιωάννης, διότι ή θύρα ήνοιχθη και ένας θαλαμηπόλος άνήγγειλεν:

— Ο σταθάριος Λέων είδοποιεί τόν κύριόν μου, ότι ή άρχόντισσα Θεοφρανά με τόν πατέρα της, συνεληφθησαν αυτήν τήν νύκτα από στρατιώτας του Βασιλέως και έκλεισθησαν εις τήν φυλακήν των Βασιλέων.

Η μορφή του έγινε πελιδνή.

— Τί σημαίνουν όλα αυτά; έκραύγασεν.

Έδω ύπάρχει κάποιον μυστήριον. Δέν έξηγείται αυτή ή καταδίωξις.

— Έχει να διατάξῃ τίποτε ο κύριός μου;

— Να περιμένῃ ο σταθάριος.

Και άμέσως έστράφη πρὸς τήν Ιουλιανήν.

— Σῶ, θά μου έξηγήσῃς τί συμβαίνει. Αυτώ που μου άνήγγειλες θά έχῃ σχέση βέβαια με τήν Θεοφρανά.

— Η Παναγία των Βλαχερνών να με φυλάξῃ, αν γνωρίζω τίποτε. Δέν ήμπορώ να κρύψω ότι ήκουσα τού όνομα αυτῆς της γυναίκος, αλλά δέν έπρόσεξα πολύ, άφου πρόκειται διά τήν κόρην ενός κατήλου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΠΟΛΙΝ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

"ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ."

21 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Εύαρεστηθήτε να μου δώσετε την κλειδα αυτό του γραφείου, έλεεν ο αστυνομικός.
— Όχι, κύριε, εξετάσατέ το.
— Θα λάβω και θα σφραγίσω ενώπιόν σας τα έγγραφα σας.
— Ο Πιεδούσης όμως έρευνών μόνος του ανεκάλυψε έναν κρυφώνα, εντός του οποίου ήτο τράπεζα επί της οποίας ήτο δεσμής παιγνιοχάρτων και έν άνθος άπεξηραμμένον καμेलίας. Και τώρα όλα έννοούνται.

Η κυρία είχε την μανία να συμβουλευέται τα παιγνιοχάρτα διά να μάθη λόγου χάριν, αν θα υπανδρεύετο τον έραστήν της μίαν ήμεραν κατά την οποίαν έμελλε ν' αποχωρισθούν.

Υποθέτω ο Γεντίλ ή γνώριζεν αυτήν εις την Άγγλιαν, και ότι μιά μέρα προσεκλήθη να έπιστρέψη εις την Γαλλίαν... την ήμεραν εκείνην θα έγραφε την πασιώντα, ή οποία θα έπένυεν... ο έραστής θα άρκασθ ή διατηρήσει τη χαρτιά, που προμάντευσαν την ευδαιμονίαν των... Νά τα στο τραπέζι. Άργότερα αὐτή ήλθε στο Παρίσι και διά να άνοξουσιν ήτοι τας άναμνήσεις του νέου, έφοτογραφήθη μ' όσον ελγον σχέσιν με τον τρυφερόν άποχωρισμόν της. Έγραψεν άποκάτω από την εικόνα (Μή με λημονεί!) 'Άγγλισσι... και τὴν ήτοι έστειλεν. Αυτό συνέβη.

Ο Γεντίλ, άφού έπανείδε την γυναίκα, μανθάνει ότι τον άπατά... και θέλει να εκδικηθή.

Προετοιμάζει το σχέδιόν του μιά βραδυά... φθάνει εξ άπορόπου εις την οικίαν της... βοίσκει τον άντερστίχον του να δεινῶν εκεί και τον φονεύει με έν κτύπημα εις την κεφαλήν.

Προχωρεί εις το άναπαυήσιον και εκεί βοίσκει την κυρίαν ή οποία έφριγεν πασιώντα... δι' άλλων... την κυρία με το μαγαίρι και καραγόνει έπάνω στην καρδιά της την νύκτα της πίκας... παιγνιοχάρτα του οποίου κατά τους πρώτους έρωτας των, θα είχε δι' αυτούς ιδιαιτεράν σημασίαν... ήτο το παιγνιοχάρτον της ευδαιμονίας.

Αίφνης ο αστυνομικός εξετάζων την εκεί τραπέζαν είδεν ότι έλειπεν ή ντόμα.

Αὐτά ήρχον διά να πεισθούν.
Έλαβον μερικά έγγραφα και ήτοιμάζοντο ν' άναχωρήσουν.

— Ημπορώ, λέγει ο Γεντίλ, να είδοποιή-

σω τον πατέρα μου ότι εδρίσκομαι υπό κράτησιν;
— Θα στείλω να είδοποιήσω εγώ αύριον το πρωί. Πού κατοικείτε;

— Κοηπίς Κοητή, σαράντα έννά. Έπανέλαβεν ο άρχηγός μετ' έκπληξης. Και όνομάζε-ται κύριος δέ Γεντίλ;
— Λεκόκ δέ Γεντίλ;
Και οι δύο εις την άπάντησιν αυτήν έμειναν άναυδοι.

— Είπατε υἱός του κυρίου Λεκόκ;
— Μάλιστα κύριε.

Έμειναν κατάληκτοι. Και έλυτήθησαν κα-τάκαρδα γι' αυτό.

Την άλλην ήμεραν ή Θηρεσία μετέβη εις την οικίαν του κ. Λεκόκ.

— Ο Λουδοβίκος εινε εδῶ;
— Όχι, δεσποίνε, είπεν ο γέρω Λεκόκ, δέν τον είδα από χθές το πρωί.

— Δέν τίν είδατε; 'Α! θ' άποθάνω!
— Ν' άποθάνετε! τί πηγαίνει. Και ή κυρία Λεκόκ διηγήθη όλα εις τον κ. Λεκόκ.

— Εινε λοιπόν αληθές πως συνελήφθη ο υἱός μου;
— Μετ' άλλων έφθασε και ο αστυνομικός όστις άνήγγειλεν εις τον γέρω Λεκόκ την αυτήν ελιβεράν άγγελίαν.

— Ο Πιεδούσης, που τόσο καιρό ύπηρετή-σεν υπό τας διαταγάς μου! και που μου άρεί-λει τόσο! αυτός να συλλάβη τον Λουδοβίκον;
— Είπε με θλίβη ο Λεκόκ, όστις ήχοιζε να κλαίη. Θα μου έπιτραπή να δω το παιδί μου;

— Μάλιστα, είπεν ο αστυνομικός, συγκε-νημένος και αύτός όστις άμέσως έφρηνε.

— Ο Λεκόκ είσήλθεν εις την αίθουσαν, όπου ήσαν ή κ. Λεκόκ και ή Θηρεσία κ' είπεν:

— Ηουάσατε, ο Λουδοβίκος εινε θύμα παρανοήσεως. Άκούψτε διά πάω στην άστυνομία και πιστεύω να σας έπαναφέρω τον Λουδοβί-κον. Ίσως και άπόψε.

— Η Θηρεσία ένηγκαλίσθη τον κύριον Λεκόκ.

— Ο γέρον ήλπιεν εις την άθωότητα του υἱού του. Ήτο πεισιμένος ότι έγενε παρ-νοήσις, και ότι ο πάφιν βοηθός του Πιεδού-σης ήπατήθη άνοήτως υπό τινων συμπτώσεων.

Σέ λίγο ο Λεκόκ εύρίσκει εις το κρατη-τήριο.

Παρατηρήσας τον Πιεδούσην, του είπε:
— Λοιπόν, παιδί μου, έκαμες τα δικά σου χθές το βράδυ! 'Ω! δέν είμαι θυμαμένος μαζί σου, γιατί καθός σὺ, ήπατόντο. Άς είνε όλα θα διορθωθούν σήμερα το πρωί.

Αίφνης βλέπει τον άρχηγόν της άσφαλείας και όπισθεν τον υἱόν του, όχρόν, με όμην ήλ-λοιμωμένην και με κεκλιμένην την κεφαλήν και είσήλθεν εις το κρατητήριον ο άλλος Λεκόκ.

Και εύρέθησαν μόνοι ο Λεκόκ και ο υἱός του.

— Άγαπήτέ μου Λουδοβίκε, ήρσιζε να τοι λέγη, εξήγησέ μου τί συμβαίνει μ'ήσέ μου χωρίς να ταρσώθης και μη μου κρύψης το παραμικρό.

— Δέν έχω να σου πῶ τίποτε πατέρα. 'Οχι έμαθες, αυτό είνε.

— Επ'αμείνεις λοιπόν ότι ή φωτογραφία έ-κείνη δέν ήτο ιδική σου και ότι χωρίς να το γνωρίζης την έβραλιν εις το χαρτοφυλάκιον;
— Ναι.

— Τότε λοιπόν τί πήγες να κάμης στη Μόγγη μετρημασίμους;
— Άνόητος περιέργεια μ' έσπρωξε και έπειδή δέν ήθελα να μ' έννοήσουν, φόρεσα παλαιά ένδυματα.

— Καλά, άλλα τα παιγνιοχάρτα που βρεθή-κανε στο σπίτι σου;
— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Μιά ένθύμησις!
— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

— Αὐτά εινε μιά ένθύμησις.

— Ναι... της Γερμανίας. Στην Έδελβέργη, που ήμουν, άγάπησα καθός έξεραι την κόρην του διδάκτορος της Θεολογίας. Επενοήσα μαζί πολλές ώρες. Άγαπήσας πολύ να ήστη πανοιέντος... διά να μάθ ήν θα στεφανωθί-μεν. Την ήμερα που πάγα να της πῶ πως φεύγω γιά τη Γαλλία, τη βρήκα να έξεταιί τα χαρτιά που της έλεγον πως θα γεινη σύ-ζυγός μου... ή πανοιέντα εινε έντυπη. Α-πητήσε λοιπόν να λάβω μαζί μου την παρό-δοσιν ούτην άπόδειξιν της ευτυχίας μας και με ύπεκρέωσσε να όρκισθῶ πως θα τοποθετή-σω τα χαρτιά με την ίδια τάξη άπάντο στο τρα-πέζι και ότι θα την άφανα εκεί έως ότου ο πατέρας μου διά συγκατετίθετο εις την έννοή-σιν μου. Αυτό είνε.

ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Υ'Α
ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΡΕΥ

Η σειρά των άστυνομικών κατορθωμάτων του Σέρλοκ Χόλμς, τα όποια διηγοῦμαι θα έμειναν ά-τείλεις, άν εις αυτά δέν προσέθετα και αυτήν την παραβολήν περιπέτειαν: τον θάνατον του πλοιαρ-χου Πέτρον Κάρεβ, ο όποιος συνέβη υπό πολύ περίεργους περιπτώσεις.

Μιαν περίπου εβδομάδα είχα να ιδῶ τον φίλον μου Σέρλοκ Χόλμς. Η άπουσία του δέ αυτή δέν μ' έξέπληγτε ποσῶς, διότι είχαν ήδη συνεισέσει εις τας συχνάς άναχωρήσεις του ένεκα των δια-φόρων άστυνομικών άσχολιών του. Είχα άρχισαι ήδη να γεμνάζω όταν δέν βλέπω εισερχόμενον και φέροντα υπό μάλης ένα ύπερμεγέθη κάμακας, εξ έκείνων τους όποιους μεταχειρίζονται οι άλιε-ις διά το έργον των.

— Δι' όνομα Θεού! Χόλμς, άνέκραξα. Έσθῃ-κας εις το δρόμο μ' αυτό το κάμακι;
— Έστῃκα εις ένα κροσώλιν και τώρα επι στρώ.

— Είς ένα κροσώλιν;
— Έγιν διαβολασμένην βρεξιν. Στοιχηματίζω ότι δέν θα βρυντεύσε τί έκαμνα αυτήν την στιγμήν.

— Βεβαίως όχι.
— Ήρχισε να γελά.

— Έάν έκαμνες ένα περίπατον από πίσω από το Άτταλδός θα έδωλες ένα πτώμα ενός χοίρου κρεμμένον από ένα τοιχάκι, και ένα κύριον ά-νακουμπωμένον, ο όποιος έξήγεται να το περάσῃ με ένα κάμακι. Έγώ έπαιξα αυτόν τον ρόλον και έμεταβόηον ότι κανείς άνθρωπος με ίσας πρῶς εἴη δύναμεις δέν θα ήθύνετο να διαπεράσῃ δι' ε-νός μόνου κυνηγματος τον χοίρο. Τι λές; Δοκι-μάσεις;

— Δέν θ' άποπειραθῶ ποτέ μου. Άλλά γιατί τό έκαμες αυτό;

— Αὐτί αυτό έχει κάποιαν σχέσιν με το έγ-κλημα του Βούδμας—Αή... Έλα, Χόλμς! Έ-λα το τηλεγράφημά σου και σέ περιμένουν...

Ο επισκέπτης μας ήτο άνθρ τριάντονα περί-που έτών, έχων όβην ένεργητικῶς ανθρώπου. Έ-φύρει ένδυμασίαν σκούρου χρώματος. Ήτο ο Σπένσερ Χόλμς, νεαρός άστυνομικός, επί του μέλλοντος τοῦ όποίου ο Χόλμς έστήριξε πολλές ελπίδας. Έκείνησε με ύφος άποστηθαρσμένον.

— Όχι, Εύχαριστώ, κύριε Χόλμς, δέν πεινώ. Έγιν πριν έλθω. Έπέγρασα την νύκτα εις Λον-δρον όπου έκλήθην να κάμω την έκθεσίν μου.

— Και τί έφες;
— Τίποτε, άπολύτως τίποτε.

— Δέν έπροχώρησες όλος θόλως;
— Όχι.

— Ότε πρέπει να σέ βοηθήσω;
— Θα θεωρηθῶ εις άκρον ευτυχής κύριε Χόλμς.

— Έχει καλώς. Άνένγνωστα έλας τας καταθέ-σεις των μαρτύρων όσον άφορῇ την υπόθεσιν ταύ-τη, έπίσης και την έκθεση του ιατροῦ του άνερ-γματος την αυτοψίαν. Έν τούτοις, τί λέγει περί εκείνης της ταμδακοήχης ή όποια εύρέθη επί του τόπου του έγκλήματος; Αὐτή δέν εινε αρ-κατή μαρτυρία διά ν' ακολουθήσουν τα ίχνη του έγκλήματος;

— Ο Χόλμς παρατήρησεν έκπληκτος.
— Άλλά, κύριε Χόλμς, ή ταμδακοήχη αὐτή άνηκει εις το θύμα. Φέρεται τ' άρχικά του ψηλά. Εινε εκ θερμότητος φάκης, ο δέ Πέτρος Κάρεβ, καθός γνωρίζετε, ήτο γέρον πολυάχρος.

— Άλλά αυτός δέν έκπνιψε!
— Η αλήθεια εινε ότι δέν εύρωμεν επ' αὐτοῦ σπινθηρίαν πλινθιά έκπνιγῆς σπινθίος, άλλα δι-νεται να υποθέσῃ τις ότι είχε κανόν μαζί του διά να προσφέρῃ εις τους φίλους του.

— Άναμειβόμενος. Άλλ' εγώ άν άπεφάσισα να διακρινώ το έγκλημα τούτο, θα έθεώρου την ταμδακοήχην αὐτήν ως άρκετά σαφή μαρτυρίαν.

— Ο φίλος μας, απ' εδῶ έκδικτω Βάτσον, δέν γνωρίζει τα καθέκαστα του έγκλήματος τούτου, εγώ δ' έπίσης δέν θα κουρασθῶ άν άκούσω άλ-λην μίαν φοράν να διηγῇθῃς την υπόθεσιν αὐτήν.

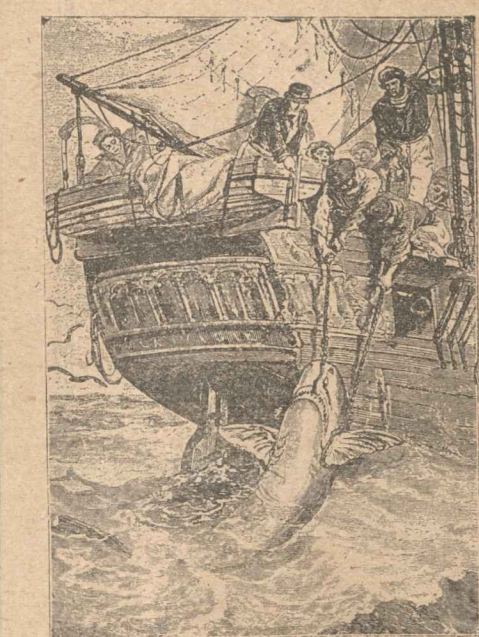
— Ο Χόλμς εξέγαγε τοῦ θυλακίου του έν ση-μειωματάριον.

— Ενημέρωσα, είπε, μερικάς ήμερομηνίας αι όποια αναφέρονται περί το άτομον του Κάρεβ. Έγινῇ τῇ 1845, έπομένους σήμερον θα ήτο

— Άντ. Κατσοῦρος

πεντήκοντα περίπου έτών. Πολύ τολημρός, είχε κάμει πολλές έπιτυχίας εις το φάρμακον των φο-κῶν και των καρχαρίων τῇ 1888 έπλοιάρχει εν άλιευτικῶν πλοίων, την «Λιόνην» και δι' αὐτῆς έκαμε πολλά έπικερδῇ άλιευτικά ταξείδια. Το έ-πόμενον έτος 1884 άπεσώρθη και ήγύρασε μίαν μικράν κατοικίαν εις το Βούδμας—λή πλησίον του δόσους Φόβ και εις την κομητείαν του Σουσέξ. Έκει έξήγουν επί εξ περίπου έτη, εκεί δ' έπίσης έδολοφονήθη πρό όκτώ ήμερών.

Κατά τα τελευταία ταῦτα έτη ή ζωή του ήτο πλήρης κραυγῶν. Έξῃ μετά τῆς συζύγου του

«...Είχε κάμει πολλές έπιτυχίας εις το ψά-ρεμα φωκῶν και κυρηγιῶν...»

και τῆς σχεδόν εικοσαετοῦς θυγατρὸς του, το δέ διηρητικόν προσωπικόν συνέκτειτο εκ δύο διηγε-τριῶν. Ο Κάρεβ έμεθίσκετο πολλάκις, όταν δ'

«...Είχε κάμει πολλές έπιτυχίας εις το ψά-ρεμα φωκῶν και κυρηγιῶν...»

«...Είχε κάμει πολλές έπιτυχίας εις το ψά-ρεμα φωκῶν και κυρηγιῶν...»

«...Είχε κάμει πολλές έπιτυχίας εις το ψά-ρεμα φωκῶν και κυρηγιῶν...»

«...Είχε κάμει πολλές έπιτυχίας εις το ψά-ρεμα φωκῶν και κυρηγιῶν...»

«...Είχε κάμει πολλές έπιτυχίας εις το ψά-ρεμα φωκῶν και κυρηγιῶν...»

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγησης Ισανματίου εις την εὐφρονικὴν γλῶσσαν

20 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μαθαίνουμι δὲ οἱ Τροῦκοι ἀποβραδὶς οὐλοῖ οἱ γαζιγιοματικοὶ γλιέποντας δὲ ἦσαν πλεῖσθ' ἀδύνατοι νὰ βγάλουν πέρα μαζουχέκων κ' ἀποφασίσαν οἱ συμβούλιον νὰ παραδώσουν οἱ μᾶς τὰ πιμένα Γιάννινα. Κι ζήτησαν λιέει πρὸς τοῦτου τὴν ἱερέα τῶν Μητροπολιτ' κ' τοὺν προξένου. Κ' εἶπε λιέει οὐ Μητροπολιτ' κ' εἶπαν οἱ Προξένου νὰ σταλθοῦν ἀμέσους ἀξιγιοματικοὶ νὰ διγιοποιήσουν τὸν Διαγίδου. Κι' ἐστὶ οὐρὲ πῶς κ' εἶναι.

Νῆχα ἱεὴ νηλιεσκόπιγιον!

Τοῦ προξενίου ἱεράς σταμάτις μὲρὸς τὸ προξενιακὸς τ' Ἀγίου. Τρέχουμι ἡμεῖς σὰ τὰ κατοικία κ' γλιέπουμι μέσ' τ' ἡμέρας τοῦ Τροῦκου ἀποσταλμένους κ' τοὺν ἀντιπροσώπου τοῦ Μητροπολιτ'. Ἀμέσους ἱεὺν μέσου ἀρχαγίου τοῦ χαρὸς ἱδουποιέει οὐ διγιοδουχούς, οὐ οἰκίους στέλνει αὐτοκινήτου κ' τοῦ φέρνει οὐλοῦς στοῦ ἱερέα.

Μόλς φτάνουν αὐτοῖνοι στοῦ Διαγίδου ἀρχίζουσι τοὺς βιβλιότεις τ' ἱερέα, δύνουν ἱερά γράμμα ἀπ' τοῦ ἱερέα. Ἐγραφε λιέει, κατὰ τοῦ μᾶθου, οἱ ἱερεῖς μέσ' πούδ' παραδύνει τὴν πόλιν, τὰ πιμένα Γιάννινα μαθῆς, κ' τὴν φρουρά μᾶς, χορὴς δρῶς, χορὴς τίποτες. Οὐ διγιοδουχούς ὑπογράφ' ἡμέρους τοῦ προξενίου τοῦ παραδύνει κ' τὸ τοῦ διν' πῶς. Τὸν πέρνου αὐτοῖνοι κ' φεύγουσι ταχέους ἱεὺν αὐτοκινήτου γιὰ τὰ Γιάννινα. Ἀπὸ στόμα αὐτοῦ μαθῆντι ἡμέρους τοῦ γιγνόντος σ' αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ. Μαθῆντι ἀκόμα κ' τοῦ γλιέπουμι κ' οὐφθαλμοφανῶς πῶς τρέχουσι νὰ μπουὶν πρῶτ' κ' ἀποπνέωτ' στὰ Γιάννινα οὐ ὑποστράτηγους οὐ Σοῦτσους μὲρὸς σ' ἕνα σύνταγμα ἱππικῶν. Ἀκόμα τρέχουσι νὰ μπουὶν οἱ κύργοι Φουρέας κ' Τρουπάς γιὰ νὰ φρουρήσουν ν' ἀσφαλίσουν κ' νὰ φρουρήσουν τὴν πόλιν. Μαθαίνουμι ἀκόμα πῶς οἱ Τροῦκοι ἱερέα τὰ παραδύνει αὐθιμερὸν κατὰ τμήματα. Μὲτ' οὐλοῦσι καλὰζόντας κ' ἀπὸ οὐτήρους τραβᾶι μὲρὸς τοῦ ἱππικοῦ. Τὸν στρατοῦ πειὰ δὲν κρατεῖ. Πέφτουν οἱ τρικεῖς βροχὴ. Ἀναρῶ οὐ ἱδουσιασμός κ' κόρουσι. Ἀρσάτατοι ἱερεῖς οὐλοῖ μᾶς. Μιθῆσαι ἀπὸ χροῦ. Φαντάροι τρέχουσι σὰ δὲ κ' οἱ καὶ νὰ ἀναγγέλουν τοῦ χαρμίουνου γιγνόντος:

— Τὸν μάθαι οὐρὲ;
— Τὴν οὐρὲ;
— Οὐ ἱερεῖς παραδύνει τὰ Γιάννινα!
— Οἱ δά!
— Ναί οὐρὲ.
— Πᾶν νὰ σκάσου.
— Βιβλιότεις μὲρὸς τῶν ὑπογράφου τοῦ προξενίου.

— Θὰ μπουὶμι οὐρὲ μέσ';
— Θὰ μπουὶμι.
— Ζήτου οὐ Διαγίδου.
— Ζήτου τοῦ τοῦ λιβέντ.
Κι γένει ἕνας μαλβῶς σώσουν κύργιν. Χάνει ἡ μάνα τοῦ πῶς κ' τοῦ πῶς τ' ἡ μάνα. Οὐλοῖ σᾶζονται κ' οὐλοῖ στουλίζονται νὰ μπουὶν στὰ πιμένα Γιάννινα.

— Ἀνάβας εἰς τὸ Μπιζάνι.

Κι πέρασι ἱερεῖς οὐλοῖ ἡ νύχτα οἱ φνὲς κ' τραγοῦδια. Ἀντάρα εἶναι. Κι κατὰ τὰ ἱεμερῶν τα ἀνιβήκαμι οὐλοῖ μετὰ τὰ ἱδουσιασμοὺς ἀπὸν στοῦ Μπιζάνι. Τὸν πανήσαμι τοῦ ἔριου τοῦ ἀπᾶν τοῦ τοῦ θλιβροῦ. Σάλτου ἀπὸν δὲ κ' οὐλοῦ ἀπὸν κεῖ καβαλκεῖαμι ὡπὶρ λέοντες τὰ κατὰβραχα. Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους. Πέφτει ψιλό, ψιλό τοῦ χιονόντου. Μὰ μετὰ οὐλοῦ τοῦ γροικᾶμι. Ἀνιβαίνουμι ταχέους οὐλόχαροι. Χανόμασι μέσ' οὐ γροικᾶμι κ' εἰχαροῦνται οἱ μιτρίζα. Μπρὸς γιὼ ἀργιγμένους, πῶς οὐ

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μήτρου αὐτάδου.

— Νὰ σὶ βράσου τοῦ γρά.

— Κι φεύγου προτρουπᾶδιν κ' ἔρχεται κ' ἀπ.

— Τὸνους τρέχοντας ἀπὸ κοινὰ κ' οὐλοῦ πᾶν.

— Κι σκαρφαλόνοντας σὺν τράγου.

— Εἰμασι στὰ μᾶς ἀκόμα κ' φάει ἱεράς ἀπ.

— Ἡούρανός εἶναι συννιφισμένους.

— Νὰ στρίψου ἱερά τοῦ γρά.

— Τὸν κακὸς τοῦ γρά.

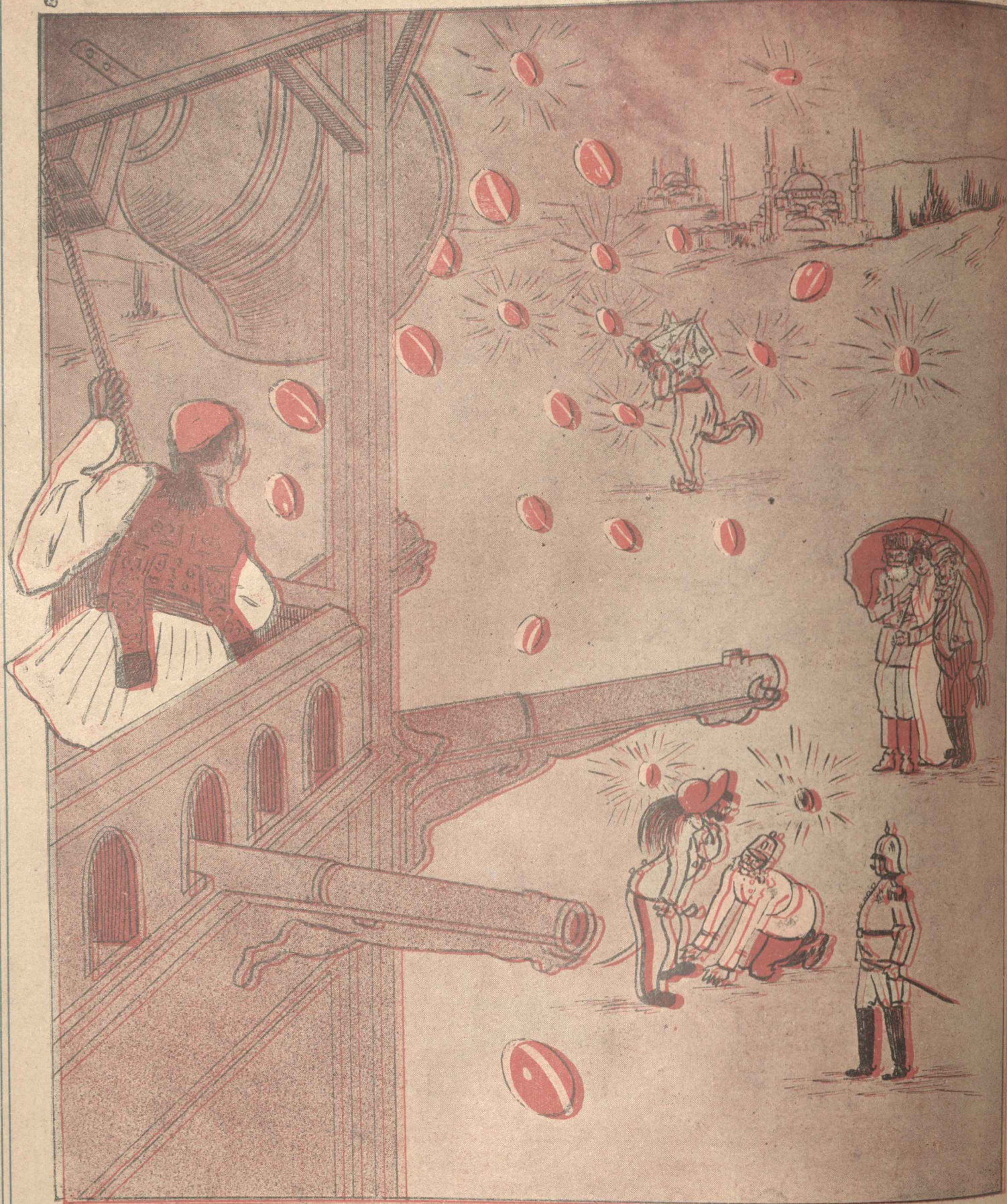
— Στέγουσα Μήτρου γιὰ τοῦ γρά.

— Νὰ σκάσης. Ἰγὼ θέλου νὰ φάσω γι.

— Κάτω Μ

ΕΠΙΤΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
"Ὅδὸς Ἀθίνων καὶ Ἐδουάρδου ἀρ. 108
ΤΙΜΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟΝ ΠΑΣΧΑ

ΑΙ ΔΥΟ ΤΡΙΠΛΑΙ ΣΥΜΜΑΧΙΑΙ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

— 'Ως τώρα καθότανε στ' αλόγ' του· τώρα μ'ας τὰ ρέχνει στο κεφάλι.